

Příští Desdemona?

Mladá herečka Zuzana Kajnarová je vzdálenou příbuznou básníka Josefa Kainara, moc se tím však nezabývá, literární talent po něm prý stejně nezdělala. Ten divadelní má nejspíš po babičce, učitelce hudby. Láká ji postava Desdemony, zatím však přesvědčivě hraje Mirandu v úspěšné inscenaci Bouře na Letních shakespearovských slavnostech.

Miranda je nezkušená a naivní, ale také zvědavá, neposedná a trochu divočejší. Co z toho je vám vlastní?

Asi už nejsem tak naivní. Přece jenom jsem už trochu starší a nevyrostala jsem na uzavřeném ostrově. Moje Miranda je určitě temperamentní a spontánní, což mému naturelu vyhovuje. A i já jsem myslím dost zvědavá.

A divoká?

To jsem taky. Ta divokost se mi líbí. Ale myslím, že herec by měl být schopný ztvárnit různé vlastnosti postav, které hraje, nejen ty, co jsou mu vlastní.

Změnila se vaše Miranda za ty dva roky, co ji hrajete?

Čím déle člověk nějakou roli hraje, tím víc v ní nachází nové věci a tím více ho to baví. Postupně ztrácím ostych a svázanost, kterou na začátku mám, a je to najednou lehčí – je tam i něco navíc, co mě předtím nenapadlo. Když to po roce opráším, najdu vždy cosi nového. Člověk za ten rok něco prožije, novou zkušenost, hereckou i osobní, a ta se do role obtiskne. Není to tak, že bych si něco nového připravovala doma, nejsem člověk, který se věci naučí a pak je striktně dodržuje, to by mě nebavilo. A to je na divadle úžasné, jak je živé.

Je těžké interpretovat Shakespearovy veršované texty?

Pro mě je výzva hrát tak, aby jazyk byl lidem příjemný, abych se veršovaným tex-

tem vyjadřovala přirozeně. Mám Shakespearovy hry ráda. Nemyslím si sice, že jsou jednoduché, ale přesto si je užívám.

Oslovuje ještě Shakespeare mladé lidi?

To je individuální. Mě oslovil. Nedovedu si však představit, že bych byla pouze shakespearovská herečka. To by bylo moc jednotvárné a jednotvárnost je nudná. Ale dělat jednou za čas Shakespeara – proč ne? Chtěla bych do her, které znám jen zběžně, proniknout hlouběji. Všechny jeho ženské hrdinky jsou zajímavé, nejsou ploché a nudné – Desdemona, Kateřina... Neříkám však, že bych si vedle toho nestříhla nějakou moderní věc.

Potkaly vás vedle Mirandy i jiné shakespearovské role?

Dělala jsem jedno představení na Lávce. Byla to komponovaná inscenace z Shakespearových děl. Jmenovala se Blázní, milenci a básníci, průvodní slovo tam měl pan Hilský. Mluvil vždy o nějakém konkrétním dialogu a my jsme ho pak hráli. Popisoval vše tak nádherně a poutavě, že jsme měli obavy, abychom jeho slovům svým herectvím dostáli. Ale dobře to dopadlo, dokonce nás chválil. Jinak jsem ještě na DAMU ztvárnila čarodějnic v Mackbethovi a také jsem pro Český rozhlas natočila Julii.

Jakou další roli byste si ráda zahrála?

Už kdysi v dramatickém kroužku jsem začínala s Othellem. Tudíž mě vlastně od dětství přitahuje Desdemona.

Čím konkrétně?

Je to silná ženská a zároveň bezmocná. To je takové věčné téma. V pořadu Českého rozhlasu „O čem ženy nepromluvily“ jsem pronášela monolog Desdemony – co by řekla, kdyby dostala patnáct minut před tím, než ji Othello uškrtí. Desdemona mě celkově hodně provází. Už ji mám nějak v sobě.

V inscenaci Bouře na Letních shakespearovských slavnostech hrajete po boku Jana Třísky. Nesvazuje vás stát na scéně s takovou hereckou osobností?

My jsme se nejdřív potkali ve zkušebně, kde jsme zkoušeli scénu, ve které na něho křičím: „Ty stvůro, ty zlá, dobrem nedotčená stvůro!“ Styděla jsem se a nějak mi to nešlo přes pusy. On i režisér mi ale řekli, že ho prostě musím seřvat jako psa, ať se ho nebojím a zařvu na něj. Tak jsem si dodala odvahy a nakonec to šlo. Je to milý, galantní a vnímavý člověk. Občas mě třeba před představením vzal kolem ramen a ptal se, co kluci, anebo mě pozval na kafe a povídal si se mnou o práci.

Čím vás inspiruje?

Nejvíce asi svým přístupem k hraní. Na jevišti podává maximální výkon. Je mu sedmdesát a přitom jde do každého představení naplno, vypadá to, že ho to vždycky baví. Také bych chtěla i po tolika letech dělat svou práci s takovou radostí a profesionálním přístupem, jaký má pan Tříška. ■

Zuzana Kajnarová (*1982)

Temperamentní herečka začínala s divadlem v hereckém studiu Mileny Asmanové, kde ji učili Apolena Veldová a Milan Kačmarčík. Ještě před maturitou se dostala na pražskou DAMU, kde dále rozvíjela svůj talent pod dohledem Borise Rösnera a Evy Salzmanové. Hrál hlavní roli hodné a laskavé Doroty v úspěšném pohádkovém filmu Anděl Páně. V televizi se objevila v několika seriálech, například Místo v životě či Proč bychom se netopili. Je členkou divadelního souboru Městských divadel pražských, kde se právě připravuje na novou premiéru – inscenaci starověkého indického eposu Mahábhárata. A činí tak opravdu důkladně: shodou okolností v létě odlétá na pět týdnů cestovat po Indii.